శ్రద్ధవాన్ లభతే జ్ఞానం

(ధృడ శ్వాసంతో జ్ఞానసిద్ధి)

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక — జూన్ 2016

విశ్వాసం తామసికమైనది, నిష్ఫలమైనది కాగలదు. ఉదాహరణకు, "నా నమ్మిక, సర్వము శ్రీమాతయే నెరవేరుస్తారని, అందువలన నేనేమీ చేయను అని. ఆమె కోరినప్పుడు ఆమెయే నన్ను పరివర్తన చెందిస్తుంది," అనే విశ్వాసం పురోగామి కాదు, జడము, అచేతన మైనది,.

CWSA 29, 99-100

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

శ్రద్ధ — దైవంపై విశ్వాసానికి ప్రామాణిక వచనం

మనిషి లోని అంతారాత్మ విశ్వాస కల్పితము

... ఈ దివ్యపురుషుడు, ఈ మనిషిలోని అంతరాత్మ, 'శ్రద్ధ' తో, ఒక విశ్వాసంతో, ఒక సంకల్పంతో తన పైన, తన ఉనికి పైన తన కున్న నమ్మకంతో రూపొందుతాయి. ఆ సంకల్పం, ఆ విశ్వాసం, లేక ఆ నమ్మకం కలిగించేది ఏదైనా అతను అదే అవుతాడు, అదే తాను అవుతాడు. "శ్రద్ధా మయో యాం పురుష యో మచ్ఛ్రద్రాహ స యేవ సః" ఈ భావ గర్భిత లోకోక్తిని కొంత క్షుణ్ణంగా పరిశీలించినట్లయితే, ఈ ఒక్క పంక్తిలోని కొన్ని శక్తివంతమైన పదాలలో దాదాపు ఆధునిక వాస్తవిక దృష్టి సిద్ధాంతమంతా ఇమిడి వున్నదని తప్పక తేటతెల్లమౌతుంది. ఎందుకనగా ఒక మనిషి గానీ, లేక అతనిలోని అంతరాత్మగానీ అతనిలోనున్న విశ్వాసంతో కూడు కునివున్నదన్న దృష్టితో గమనించినట్లయితే, అప్పుడు అతడు గ్రహించిన సత్యము, ఆ సత్యములో జీవితం గడపాలనే అతడి సంకల్పము, రెండూ అతనికి తన అస్తిత్వపు యదార్థ స్వరూపమని, తనను గురించి తాను స్వయంగా నిర్మించుకున్న లేక నిర్మించుకుంటున్న యదార్థ స్వరూపమని, అది తప్ప తనకు వేరొక సత్య స్వరూపము ఉండబోదని రూఢి అవుతుంది. ఈ సత్యము అతని ఆంతరిక మరియు ఉపరితల చర్యలకు, అతడు తనను తాను మలుచుకుంటున్న విధానానికి, అతని అంతరాత్మ యొక్క గమనాలకు చెందిన విషయం, కాని అతనిలోని లక్షణమేదైతే ఎప్పటికీ మార్పు చెందదో దానికి సంబంధించినది కాదు. అతడు నేడు ఏమై వున్నాడో అన్నది, అతని గత స్వభావ సంకల్పమేదైతే ఎప్పటికీ మార్పు చెందదో దానికి సంబంధించినది కాదు. అతడు నేడు ఏమై వున్నాడో అన్నది అతని గత స్వభావ సంకల్ప మేదైతే అతని ప్రస్తుత సంకల్పబలంతో తెలుసుకోవాలని, నమ్మాలని తన తెలివి తేటలతో, తన ప్రాణిక శక్తితో కొనసాగాలనే సంకల్పం స్థిరంగా నిలచి కొనసాగుతున్నదో దానితో ముడిపడివున్నది. అతని మూలంలో క్రియాశీలమై వున్న ఈ సంకల్పం, విశ్వాసము ఏ కొత్తమలుపును తీసుకొంటాయో ఆ విధంగా భవిష్యత్తులో మార్పు చెందటానికి అతను మొగ్గు చూపుతాడు. మన ఉనికిని గురించిన మన కుండే నిజ భావనను మన స్వంత మనస్సు, జీవితంలో సల్పే చర్యలతోనే ఏర్పరచు కుంటాము. మనలను మన అంతరంగాలను రూపొందించుటకు మనమే కర్తలమని

మరోవిధంగా చెప్పడమంటే, ఇదే.

CWSA 19:482

దైవంపై మనకున్న విశ్వాసం మేరకు మనతో ఆయన అనుబంధం వుంటుంది.

...ప్రార్థించేవారి మనసులో దైవం తనని గురించి ఏవిధమైన చిహ్నం. భావం, రూపం ఉన్నప్పటికీ దానిని ఆతడు అంగీకరిస్తాడు, "యామాం తనుమ్ శ్రద్ధయా అర్చతి" అని చెప్పబడినట్లుగా; తనపై వారిలోనున్న విశ్వాసానికి అనుగుణంగా వారికి సన్నిహితుడు అవుతాడు. శ్రద్ధాసక్తులతో కూడిన మతపరమైన నమ్మకం, ఆచరణ అంతా పరమోత్కృష్టుడు, సర్వాంతర్యామి అగు దైవాన్ని కోరడమే అవుతుందనుట నిజం. ఎందుకనగా దైవం ఎల్లప్పుడూ మనిషి సమర్పణను స్వీకరించి, అపేక్షను అందుకొనుటకు అతను పడే ప్రయాసను, అతనికి తనపైగల ఆకాంక్షను అందుకొని ఆనందించే ఏకైక అధినాయకుడు. మనిషియొక్క ఆరాధనా విధానం ఎంత అల్పమైనది అయినప్పటికీ, దైవంగురించి అతనికున్న అవగాహన, సమర్పణా భావన ఎంత పరిమితమైనప్పటికీ, దైహికమైన స్వభావంతో ఏర్పడిన స్వార్థపూరిత అభిమానం అతని దృక్పథాన్ని తనవరకే పరిమితం గావించినప్పటికీ, అది మనిషి అంతరాత్మను విశ్వాత్మతో సంధాన పరచే సూత్రంగా పనిచేసి ఒక అనుకూల ప్రతిస్పందనకు తావిస్తుంది.

CWSA 19:332

...మేధాజనిత అపనమ్మకముతో చికాకు చెందని విశ్వాసం మనకుండాలి "శ్రద్ధవాన్ లభతే జ్ఞానం" విశ్వాసంలేని అజ్ఞాని, అనుమానంతో కూడిన అంతరాత్మ అధోగతికి దారి తీస్తాయి. ఇహలోకం గాని, పరలోకం గాని, ఎలాంటి సుఖసంతోషాలు గాని అనుమానాలతో నిండిన అంతరాత్మకు చెందవు. నిజానికి విశ్వాసం లేనప్పుడు ఈ లోకంలో నిశ్చయాత్మకమైనది ఏదీ సాధించబడదు, పరలోక ప్రాప్తి కలుగదు. ఏదో ఒక నిశ్చితమైన ఆధారం, ఒక దృఢమైన ఆసరా దొరికినప్పుడే మనిషికి ఇహ లోకంలోగానీ, పరలోకంలోగానీ అనుకూల ఫలితం సంతృప్తి, సంతోషం దక్కుతాయి. కేవలం సంశయాత్మకమైన మనస్సు తనను తాను శూన్యంలో కోల్పోతుంది. అయినప్పటికీ అల్ప జ్ఞాన స్థితిలో కూడా అనుమానానికి, సందిగ్ధతకు, వాటికుండే

ప్రయోజనాలు వాటికుంటాయి. ఉన్నత జ్ఞాన స్థితిలో అవి అవరోధాలవుతాయి. ఎందుకనగా ఆ స్థాయిలో అసలు రహస్యమేమిటంటే, తప్పొప్పుల మధ్య సమతూకం సాధించడం కాదు, సత్యమైన దివ్యజ్ఞాన సముపార్జన కోసం నిరంతరంగా కృషి కొనసాగించటం.

CWSA 19: 204

విశ్వాసం పొందలేని అంతరాత్మ దైవికంలోకి ఎదగలేదు

విశ్వాసం చాలా అవసరం. విశ్వాసం లేకపోతే ఏ వ్యక్తి అయినా, బాహ్య విషయాలతో ప్రభావితమై ప్రవర్తించే విమర్శనాత్మక మేధకు, దివ్యజ్ఞానానికి సంబంధించిన విషయాలపై నున్న అపనమ్మకంతో, వాటిని ప్రశ్నించే కార్యక్రమాలను అప్పగించితే, — కారణం, దివ్యజ్ఞానానికి పైకి కనిపించే ప్రకృతియొక్క విభాజితమైన, దోషభూయిష్టమైన లక్షణాలతో పొంతన కుదరక పోవుటయేకాక, దానిని అధిగమించి మన ప్రస్తుత ఉనికికి ప్రాథమికంగా అనుభవంలోకి వచ్చేవిషయాలను అనగా దాని దుఃఖం, దాని బాధ, దాని కీడు, దోషం, అనుచితమైన పొరపాట్లు, తొట్రుపాటు మొదలగు అశుభ సూచకమగు విషయాలకు అతీతంగా మనలను కొనిపోయే సంభావ్యతను సూచిస్తుంది గనుక — ఆ ఉన్నతమైన దివ్యజ్ఞానంలో మనుగడ సాగించడం సాధ్యపడదు. ఉన్నత సత్యము, ధర్మములపై విశ్వాసం పొందలేని అంతరాత్మ మరణానికి, పొరపాట్లకు, దుష్టచర్యలకు ఆలవాలమైన సామాన్య మర్త్య జీవన మార్గానికి తిరిగి వచ్చి తీరాలి: తిరస్కార భావన వున్న దివ్యత్వంలోకి ఎదగలేదు. ఎందుకనగా ఇది జీవితం గడపవలసిన యదార్థ స్థితి — అంతరాత్మ వికసన వెలుగులో జీవించవలసిన స్థితి, మానసిక అంధకారంలో విమర్శించబడే స్థితి కాదు.

వ్యక్తి దానిలోకి ఎదగాలి, దానిగా రూపొందాలి — అదొక్కటే దానిని నిజమని నిరూపించ గలిగే మార్గం. అధోగతికి దిగజారిన ఆత్మను అధిగమించ గలిగినప్పుడే ఎవరైనా దివ్యాత్మగా ఎదగ గలరు, మన ఆధ్యాత్మిక ఉనికి కున్న సత్యశీలతలో జీవించగలరు. పైపైకి సత్యాలుగా కనిపించే ప్రతిరోధకాలన్నీ నిమ్నప్రకృతి యొక్క ప్రతిరూపాలు. దుష్ప్రవృత్తి నుండి, నిమ్నప్రకృతి యొక్క అశుభ సూచకమైన అవలక్షణాల నుండి విముక్తి లభించేది, ఏ ఉన్నత జ్ఞానంలోనైతే ఈ దుష్ప్రవృత్తి మనలోని అజ్ఞానాంధకార జనితం అనే నమ్మకం కుదిరినప్పుడే. కానీ ఈ దివ్య

ప్రకృతి యొక్క స్వేచ్ఛాయుత జీవనం లోకి ఎదగడానికి, మన ప్రస్తుత పరిమిత స్వభావంలో దివ్యత్వం నిగూఢమై వున్నదన్న సత్యాన్ని నమ్మాలి, అందుకు అంగీ కరించాలి. నిరహంకారంగా, పూర్ణ విశ్వాసంతో మనం దేనినైతే నమ్ముతామో, దాని ప్రేరణతో దానిగా వుండాలని సంకల్పిస్తామో, దానిని మనలోని దైవం తప్పక సఫలం గావిస్తాడు. అయితే, ప్రస్తుతం మన జీవితం పైకి ఎంత అహంకారపూరితమైన దిగా కనిపిస్తున్నదో అది ముందు తనకు తానుగా మనలో నిగూఢమైవున్న దివ్యత్వానికి అర్పణ గావించుకోవాలి.

CWSA 309-10

విశ్వాసం మన ప్రాథమిక అవసరం

విశ్వాసం మన ప్రాధమిక అవసరం. దైవంలోను, సృష్టిలోను, దివ్యమైన అస్తిత్వ ప్రాశస్త్యంలోను విశ్వాసం లేనంత వరకు ఆకాంక్షించటానికి, సమర్పించుకొనుటకు కారణం లేదు. అట్టి ఆకాంక్షలో బలం వుండదు, అట్టి సమర్పణలో శక్తి వుండదు. ప్రధానమైన మూలాధారమైన విశ్వాసం వున్నప్పుడు సందేహాలు తలెత్తినా ఫరవాలేదు.

సందేహాలు రావచ్చు కాని అస్తిత్వ కేంద్రంలో దృఢంగా పాతుకొని వున్న కొండలాంటి విశ్వాసం ముందు నిలువలేవు. ఆ కొండ కొద్దిసేపు అనుమానం, అధై ర్యం పొంగుతో కప్పబడవచ్చు కాని తదుపరి దృఢమైనదిగా, అభేద్యమైనదిగా బయటపడుతుంది.

CWSA 12: 347

అడుగడుగునా విశ్వాసం అవసరం

... విశ్వాసం మొదటినుండి చివరి వరకు వేసే ప్రతి అడుగులో అవసరం. ఎందుకనగా అది అంతరాత్మకు ఆవశ్యకమైన అంగీకార సూచన. ఆ అంగీకారం లేనిదే పురోగతి సాధ్యం కాదు. ప్రాధమికంగా మన విశ్వాసం యోగంలో అత్యావశ్య కమైన సత్యశీలతకు, దాని ప్రధాన తత్వానికి స్థిరంగా కట్టుబడి వుండాలి. ఈ విశ్వాసం మన మేధలో అస్పష్టంగా నున్నప్పటికీ, హృదయంలో అధైర్యంతో అణగి వున్నప్పటికీ , ప్రాణికమైన మనస్సు యొక్క తీరని కోరిక నిరంతర నిరాద రణతో, ఓటమితో నీరసించి విసుగు చెందినప్పటికీ, అంతరాత్మ అంతరాలలో

విశ్వాసాన్ని అంటిపెట్టుకొని వున్నది. తిరిగి దానిని చేరుకొనేది ఏదో ఒకటి వుండి తీరాలి, లేనట్లయితే మనం మార్గమధ్యంలో జారిపడవచ్చు, లేదా బలహీనతతో తాత్కాలిక అపజయాన్ని భరించలేని అసమర్థతతో, ఆశాభంగంతో, అధికప్రయాసతో, కీడు వాటిల్లుతుందేమోననే శంకతో దానిని త్యజించవచ్చు. జీవితంలోలాగే యోగంలో కూడా కేవలం మనిషి మాత్రమే నీరసపడకుండా చివరివరకు ఎదురయ్యే ప్రతి ఓట మిని, భ్రాంతిని, ప్రతి బంధకాన్ని, ప్రతికూలమైన పరస్పర వైరుధ్యమైన శక్తులను, సంఘటనలను జయిస్తూ, చివరకు తన విశ్వాసం సమర్థనీయమైనదని తెలుసుకుం టాము. అందుకు కారణం మనిషిలోని అతరాత్మకు, దివ్యశక్తికి అసాధ్యమన్నది ఏమీలేదు.

CWSA 23-24: 273

అందరూ ఈ ద్వారం చేరుకోగలరు, ఈ దేవాలయంలోకి ప్రవేశించ గలరు.

ఒక్కమారు ఈ సమగ్ర ఆత్మార్పణ మనః పూర్వకంగా, సారభూతమైన సంపూర్ణతతో ఒనరించి నట్లయితే, సర్వసమానంగా అందరిలోను వున్న దైవంయొక్క ఉనికి మరే ఇతర ప్రాథమిక నిబంధనలను విధించదు. అందరూ ఈ ద్వారం చేరు కోగలరు, అందరికీ ఈ దేవాలయ ప్రవేశం వుంటుంది. సర్వజన ప్రేమికుడి దివ్యధా మంలో మన మధ్యనున్న ఐహిక వివక్షతలన్నీ మటుమాయమౌతాయి.

ఆ దివ్యసన్నిధిలో నీతిమంతుడికి ప్రాధాన్యత ఈయబడదు, పాపిష్టుడికి ప్రవేశం నిషేదించబడదు. పవిత్రమైన జీవనం గడుపుతూ, ధర్మబద్ధమైన నడవడి గల సద్బ్రా హ్మణుడితో పాటు పాపభూయిష్టము, దుఃఖాక్రాంతమగు గర్భమునుండి కులహీను డిగా పుట్టి ఇతరులచే తిరస్కరించబడిన వాడు సైతం ఈ మార్గంలో జతగా పయ నించి పరమోత్కృష్టమైన ముక్తిని పొందుటకు, శాశ్వతుడి దివ్యధామానికి చేరుటకు సమాన హక్కు వుంటుంది. దైవం ఎదుట స్త్రీ, పురుషులు సమానహక్కులు కలిగి వుంటారు. ఎందుకనగా పరమాత్ముడికి వ్యక్తుల పట్ల గాని, వారి మధ్యనున్న సామాజిక వ్యత్యాసాల పట్లగాని మన్నన వుండదు. అందరూ తిన్నగా మధ్యవర్తి ప్రమేయం లేకుండా, సంకెళ్ళవంటి నియమనిబంధసలు లేకుండా అతనిని చేరవచ్చు. గీతా చార్యుడు అంటాడు: "ఎప్పుడైనా దుష్టస్వభావం కలవాడు ఏకోన్ముఖమైన సంపూర్ణ

పరమోత్కృష్ట విశ్వాసం అనేది అందరిలోను పరమేశ్వరుని చూసేది, దాని దృష్టికి అభివ్యక్తమైనది, అభివ్యక్తం కానిది అంతా ఒకే ఒక్క దైవం. పరిపూర్ణ సంయోగమనేది దైవంతో ప్రతి క్షణం, ప్రతి పనిలో మరియు ప్రకృతి సమగ్రత్వ మంతటితో సమాగమ మవుతుండేది.

CWSA 19:400 అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ప్రేమతో నా వైపు మరలినట్లయితే, అతడిని ఒక ఋషిగా పరిగణించాలి. కారణం అతనిలోని స్థిరమైన ఉద్యమస్ఫూర్తితో గూడిన సంకల్పం ఉచితమైనది, సంపూర్ణమైనది". అతి శీఘ్రంగా అతడు ఒక ధర్మబద్ధమైన అంతరాత్మ గలవాడుగా పరిణమిస్తాడు, శాశ్వతమైన ప్రశాంత స్థితిని పొందుతాడు.

CWSA 19: 334

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసాపతి

విశ్వాసం — లక్షణం

విశ్వాసం, అభిప్రాయం, నమ్మకం, దృఢవిశ్వాసం

విశ్వాసం సర్వసాధారణమైన పదం — శ్రద్ధ

దైవం ఉనికి, వివేకం, ఆధిపత్యశక్తి, ప్రేమ, అనుగ్రహాలపై అంతరాత్మ అభిప్రాయం — నమ్మకం, ధృఢవిశ్వాసం అనేవి దృక్పథాలు, దాని నుంచి ఉద్భవించినవి.

నమ్మకం అనేది చిత్తశుద్ధితో పిలిచినప్పుడు దైవం తప్పకుండా వింటాడనే కచ్చితత్వ అనుభూతి. ఆయన సహాయం చేస్తాడని, దైవం చేసేదంతా ఉత్తమోత్తమైన మంచికేనని. ధృఢవిశ్వాసం అనేది దైవంమీద మనస్సు, హృదయాలకుండే పూర్తి నిర్భరత, దాని మార్గదర్శనం, రక్షణమీద పూర్తిగా నిర్భరతతో నుండుట.

*

విశ్వాసం — ఒక క్రియాశీలమైన సంపూర్ణ అభిప్రాయం, ఒప్పుదల

అభిప్రాయం — కేవలం మేధోపరమైన ఒప్పుదల మాత్రమే.

ధృఢ అభిప్రాయం — సరియైన కారణములుగా అనిపించడం వలన కలిగిన మేధోపరమైన అభిప్రాయం.

నిర్భరంగా నుండుట — ఏదో ఒకదాని కోసమై మరియొక దానిమీద ఆదారపడడం ధృఢవిశ్వాసంమీద ఆధారపడినది.

ధృడవిశ్వాసం — కచ్ఛితంగా వేరొకరు నిస్సంకోచంగా సహాయం చేస్తారనే తలంపుతో కూడిన అనుభూతి, వారి మాట, శీలం, మొదలైన వాటిమీద నిర్భరత.

నమ్మకం — భద్రత సంవేదన, దృఢవిశ్వాసంతో కూడుకున్నది.

CWSA 28: 342

విశ్వాసం అనేది మానసిక అభిప్రాయంకాదు, కాని క్రియాశీలమగు అంతర్బుద్ధినుండి వచ్చిన దృఢ అభిప్రాయం

నేను విశ్వాసం మీద ఎక్కువగా నొక్కి చెప్తున్నానంటే, — కాని ముందస్తుగా తలెత్తే సందేహం, ఖండనలను త్రోసిరాజనడం కంటే గుణాత్మకమైన విశ్వాసాన్ని కూడా కొంత నొక్కి చెప్తున్నానంటే — దానికి కారణం ఈ సందేహం, ఖండనలు, అడ్డంకులు కల్పించే శక్తుల చేతులలో పనిముట్టు అవడం మూలంగా, ఎప్పుడైతే నేను నిన్ను ముందుకు తోయాలని ప్రయత్నిస్తున్నానో, అవి నీ అడుగులను కదల నీయడంలేదు. నీవు వాటిని వదిలించుకోలేకపోతే లేక వదిలించుకోవాలని అనుకోకపోతే ("వదిలించుకోవాలని అనుకోకపోవడం" ఎందువల్లనంటే హేతువుమీద గౌరవం మరియు నిజంకాని విషయాలను విశ్వసించవలసి వస్తుందేమోననే భయంతో, "వదిలించుకోలేక పోవడానికి" కారణం వ్యతిరేకానుభవం), అప్పుడు నేను నీ కోసం అదిలేకుండా ఉండేటట్లుగా కార్యనిర్వహణ చేయాలి. ఆ కార్యం కేవలం సూటైన, పోల్చిచూస్తే తేలికైన దానికి బదులుగా కఠిన కార్యమవుతుంది.

భౌతిక వాదుల ఖండనను నేను ముందస్తు ఖండన అని ఎందుకు అంటున్నానంటే కారణం అతడు తాను ఖండించే దానిని కనీసం పరిగణలోకి తీసుకోవటానికి గాని లేక పరీక్షించటానికి గాని తిరస్కరిస్తాడు, కాని, దానిని ఖండించటంతో మొదలు పెడ్తాడు. లియోనార్డ్ ఉల్ఫ్ అతని "క్వాక్, క్వాక్," అనే అవివేకమైన అరుపులాగా, తన సొంత సిద్ధాంతాలను అది ఖండిస్తుంది. కాబట్టి అందువలన అది సత్యం కాజాలదు. దానికంటే వేరుగా, దైవంలో, దైవానుగ్రహంలో మరియు దివ్యయోగంలో, గురువులో మొదలుగాగల వాటిలో ఉండే విశ్వాసం, ముందస్తుగా ఏర్పడింది కాదు. కారణం అది ఒక బృహత్తరమైన మానవ సముదాయం యొక్క ఎన్నో వేల శతాబ్దాలుగా, లక్షల ఏళ్ళుగా ప్రోగవుతున్న అనుభవం, దానితో పాటుగా అది వ్యక్తిగతమైన అంతఃస్ఫూర్తికూడా. అందువల్లనే అది అంతర్బుద్ధి స్ఫూర్తి, అది వందలు, వేలుగా నాముందు పరీక్షించినవారి అనుభవాలతో దృఢీకరించబడి నటువంటిది.

CWSA 28: 347

విశ్వాసం అంతరంగ అస్తిత్వపు అంతఃస్ఫూర్తి

..... విశ్వాసం బాహ్య ఘటనల మీద ఆధారపడిన మానసిక అభిప్రాయం కాదు, కాని అది ఆధ్యాత్మిక విషయాల మీద అంతరంగ అస్తిత్వపు అంతఃస్ఫూర్తి.... రామకృష్ణులు వాడిన 'అంధ' అనే విశేషణానికి సంబంధించి, దానర్థం నేను చెప్పిన విధంగా, అజ్ఞానంతో తేలికగా నమ్మేది కాదు, కాని మేధస్సు ప్రశ్నలకు కలవరం చెందేది కాదు, బయట తారసపడే ఘటనలకు తన నిశ్చయాన్ని మార్చుకొనేది కాదు. ఉదాహరణకు: ఒకరికి దైవం మీద విశ్వాసం ఉంటుంది, వాస్తవానికి ఇక్కడి ఈ ప్రపంచం లేదా కనీసం మానవ ప్రపంచం దివ్యం కానటువంటి శక్తులచే తరమబడుతున్నదని అనిపిస్తున్నా కూడా. ఒకరికి గురువుమీద విశ్వాసం ఉంటుంది, అతడు వినియోగించే విధానాలను నీ మేధస్సు గ్రహించ లేకపోయినా లేదా ఇప్పటికీ నీకా అనుభవం లోకపోవడంతో వాటిని నిజమని నీవు ఆమోదించలేకపోయినా కూడా (కాని అతని జ్ఞానం, అనుభవం నీకంటే ఎక్కువ కానప్పుడు, నీ వతనిని గురువుగా ఎందుకు ఎంపిక చేసుకుంటావు?) ఒకరికి లక్ష్యానికి చేరుకొనే మార్గంమీద విశ్వాసం ఉంటుంది. అది చాలా దూరంలో ఉండి, దారి పొగతో, మబ్బులతో కమ్ముకుని, మెరుపులతో పిడుగులు పడుతున్నప్పటికీ కూడా. ఆ విధంగా ఎన్నో. ప్రాపంచిక విషయాలలో కూడా విశ్వాసం కనక లేకపోతే మనిషి గొప్పకార్యా లేమీ సాధించలేడు — ఆధ్యాత్మిక క్షేత్రంలో అది ఇంకా ఎక్కువ ఆవశ్యకం.

CWSA 28: 344- 45

విశ్వాసం ముతక మానసిక అభిప్రాయం కాదు

ఆధ్యాత్మిక అన్వేషకుడినుంచి దేనినైనా, ప్రతిదానినీ నమ్మమని కచ్చితంగా కోరబడటంలేదు; అటువంటి విచక్షణారహితమై, మానసిక దుర్బలతతో తేలికగా నమ్మేయడం అనేది కేవలం తెలివిలేని తనమే కాకుండా అధమాధమస్థాయికి చెందిన అనాధ్యాత్మికం. ఆధ్యాత్మిక జీవిత ప్రతిక్షణంలోను ఒకరు సంపూర్తిగా ఆ ఉన్నతోన్నత మైన మహాప్రకాశంలో చేరేవరకు, వారు తమని తాము జాగ్రత్తగా సంరక్షించుకుంటూ, ఆధ్యాత్మిక సత్యాన్ని దాని కపట-ఆద్యాత్మిక అనుకరణాలనుంచీ లేదా దానికి బదులుగా వాటి స్థానంలో మనస్సు, ప్రాణికంనుంచి జనించిన, కోరికలు కల్పించిన ప్రత్యమ్నా

యాలనుంచి వివేచించి వేరుచేయగలిగేలా ఉండాలి. దివ్యసత్యాన్ని అసురశక్తుల అనృతాలనుంచి వేరుచేయగలిగే ఒక ఆధిపత్యశక్తి యోగంలో ప్రధానంగా అత్యావశ్యకం. ఇప్పుడు ప్రశ్న, దానిని అత్యుత్తమ రీతిలో తరచూ అనృతాన్ని చంపేయడంతో పాటు, సత్యాన్ని కూడా అదే పక్షపాత రహితమైన ప్రహరణంతో తిరస్కరించే నకారాత్మకమైన, వినాశకర విధానమైన సందేహంతో చేయడమా లేక ఇంకా ఎక్కువ గుణాత్మకమైనది, సహాయంచేసేది, ప్రకాశవంతంగా అన్వేషించే శక్తి, ఏదైతే దాని అంతర్గత జ్ఞానంతో, సందేహమనే పదునైన బాకుతో, అసలే లేదనేటటువంటి, దుడ్డుకర్రతో సత్యాన్ని, అనృతాన్ని ఒకే గాడిన కట్టూ, నిర్బంధించి ఒత్తిడి చేయనటువంటి ఒక ఆధిపత్యశక్తిని కనుగొన గలగటమా అనేది. భేదం చూపనటువంటి మానసిక అభిప్రాయాన్ని బోధించటం ఆధ్యాత్మికం కాదు, లేక యోగవిధానమూ కాదు. విశ్వాసమని దేన్నయితే అది చెప్తున్నదో అది కేవలం ముతక మానసిక అభిప్రాయంకాదు, కాని తనలో నుంచి మార్గదర్శనంచేసే ప్రకాశానికి ఆత్మ యొక్క విధేయత, ప్రకాశం జ్ఞానంలోనికి నడిపించేవరకు ధృఢంగా కొనసాగవలసిన విధేయత.

CWSA 28: 342

విశ్వాసం అనుభవంమీద ఆధారపడదు

ఏదైతే నీలో లేదని, అనుభవం లేనప్పుడు నీకది ఉండటానికి ఆస్కారం లేదని నీవు చెప్తున్నావో అటువంటి విశ్వాసం గురించి నేను కొంత చెప్పాలనుకుంటున్నాను. మొట్టమొదటగా విశ్వాసం అనుభవం మీద ఆధారపడదు; అది ఏదో అనుభవానికి ముందే అక్కడ ఉండేది. ఒకరు యోగం మొదలుపెట్టినప్పుడు; సాధారణంగా అది వారి అనుభవ బలంమీద ఆధారపడదు కాని విశ్వాసం బలం మీదనే ఆధారపడుతుంది. అది కేవలం యోగంలోను, ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో మాత్రమే కాదు, సాధారణ జీవితంలో కూడా అంతే. కార్యధురంధరులు, కొత్త విషయాలను కనిపెట్టేవారు, ఆవిష్కర్తలు, సృష్టికర్తలు విశ్వాసంతోనే మొదలుపెడ్తారు. వాస్తవ నిరూపణం చేయబడేదాకా లేక విషయం పూర్తి చేయబడేదాకా వారు ఆశాభంగం చెందినప్పటికీ, అపజయం పాలైనప్పటికీ, నిజనిరూపణ కాలేకపోయినప్పటికీ, ఖండిచబడినప్పటికీ, సాగిపోతూనే ఉంటారు.కారణం వారిలో ఏదో ఒకటి ఇది సత్యమని, దానిని తప్పక అనుసరించవలసినదేనని, చేసి తీరవలసినదేనని చెప్తుంది కనక. రామకృష్ణులయితే, ఇంకా చాలా

దూరం ముందుకు వెళ్ళి, అంధవిశ్వాసం తప్పుకాదా అని అడిగినప్పుడు ఇలా చెప్పారు, ఉండవలసింది కేవలం అంధ విశ్వాసమే, ఎందువల్లనంటే విశ్వాసం గుడ్డిదన్నా అవుతుంది లేక అది విశ్వాసమే కాకుండా మరేదో అవుతుంది – హేతువుచే అనుమానించబడింది., దృఢమైన అభిప్రాయంతో నిరూపితమైనటువంటిది లేక రూఢికాబడిన జ్ఞానం.

CWSA 29: 92- 94

అనుభవాలు ఆవశ్యకంగా విశ్వాసంవైపు నడిపించవు

విశ్వాసానికి అనుభవం ఆవశ్యకమని, ఏ విశ్వాసమూ అది లేకుండా ఉండే ఆస్కారం లేదని అనటం, మానవ మానసిక విజ్ఞానాన్ని మొత్తానికే ఖండిస్తుంది. అనుభవానికి ముందే వేలమంది విశ్వాసాన్ని కలిగి ఉంటారు. ఆ విశ్వాసమే వారికి అనుభవం పొందేందుకు సహాయం చేస్తుంది. "ఋజువు లేక అభిప్రాయంలేదు" అనే సిద్ధాంతీకరణ భౌతిక శాస్త్రానికి వర్తిస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక క్షేత్రంలో అది వినాశకారి — చెప్పాలంటే మానవుల కార్యనిర్వహణ క్షేత్రంలో లేదా సాధుపుంగవులు లేక భక్తులు భగవదనుభవం పొందటానికి సుదీర్ఘకాలం ముందునుంచే వారు భగవంతుడిలో విశ్వాసం కలిగి ఉంటారు — కార్యదురంధరులైన మనుషులు తాము ఆశించిన ప్రయోజనం మీద అది విజయ కిరీటం వరించటానికి సుదీర్ఘకాలం ముందునుంచే విశ్వాసం కలిగి ఉంటారు — లేని పక్షంలో వారు ఓడిపోయినా, అపజయం పొందినా మృత్యువు ఎదురైనా పట్టుదలతో పోరాటం సాగించి ఉండేవారు కాదు. నిజమైన విశ్వాసమని కృష్ణప్రేమ్ దేనినంటున్నాడో నాకు తెలియదు. నా ఉద్దేశంలో విశ్వాసమనేది మేధస్సు అభిప్రాయం కాదు, కాని అది ఆత్మయొక్క లక్షణం; ఎప్పుడైనా నా అభిప్రాయం తడబడుతుందో, అపజయం పొందుతుందో, ఆశ ఆరిపోతుందో ఆత్మ మాత్రం దృఢంగా నిలబడి ఉంటుంది. మొండిగ పట్టుదలతో హఠంచేస్తూ, " మార్గమిదే తప్ప మరొకటిలేదు, నేను ఏ మహాసత్యాన్నైతే సమగ్రంగా అవగతం చేసుకొన్నానో అదే మహాసత్యం, మనస్సు ఏమైనా నమ్మనీ లేక నమ్మకపోనీ" ఇంకొక విధంగా చూస్తే, అనుభవాలు ఆవశ్యకంగా విశ్వాసం వైపే నడిపించవు ఒక సాధకుడు నాకు వ్రాసాడు. "నేను శ్రీమాత అనుగ్రహం నాలో అవతరించడం చూశాను, కాని నేను దానిని నమ్మడంలేదు, ఎందువల్లనంటే అది ప్రాణికం కల్పింతం

కావచ్చు. ” మరొకరికి సంవత్సరాల తరబడి అనుభవాలు కలిగేది, తరువాత లేకుండా పోయినై, కారణం అతడికి, అతడి మాటలలో, “విశ్వాసం పోయింది.” ఇవన్నీ నా మనో కల్పితాలు కావు. అవి యదార్థాలు, అవి తమదైన కథను చెప్తాయి.
CWSA 29: 94-95

విశ్వాసం మరియు జ్ఞానం

మనకి మహాసత్యం తెలిసేదాకా (మానసికంగా కాదు, కాని అనుభవంతో, చైతన్యం మార్పుతో) మనలను నిలబెట్టటానికి, మహాసత్యాన్ని అంటిపెట్టుకుని ఉండటానికి ఆత్మ యొక్క విశ్వాసం అవసరం అవుతుంది. కాని మనం జ్ఞానంలో జీవిస్తుంటే, ఈ విశ్వాసం జ్ఞానంగా మారిపోతుంది.

సహజంగానే, నేను సూటైన ఆధ్యాత్మికజ్ఞానం గురించి మాట్లాడుతున్నాను. మానసికజ్ఞానం విశ్వాసాన్ని భర్తీ చేయలేదు; మానసిక జ్ఞానం ఉన్నంతకాలం విశ్వాసం అక్కర కూడా ఉంటుంది.
CWSA 29: 91-92

విశ్వాసం, సమర్థనలు, అసహనం

.... నా కనిపిస్తున్నది నీవు విశ్వాసాన్ని మానసిక అభిప్రాయాలతో ఏకీభవింపజేస్తున్నావు — కాని అసలైన విశ్వాసం ఒక విధంగా ఆధ్యాత్మికం, ఆత్మ యొక్క జ్ఞానం. నీ జాబులో పేర్కొన్న నీ సమర్థనలు మానసిక అభిప్రాయాల కొరుకుడుపడని సమర్థనలు. పర్యవసానంగా అవి ఒకరి జాతికి, దైవానికి చెందిన తీవ్రమైన సమర్థనలకు దారి తీస్తాయి, కారణం అవి ఒకరికి సొంతమైనవి, అందువల్ల తప్పకుండా ఇతరులకు చెందిన వాటికంటె మహత్తరం — ఆ వైఖరి మానవ ప్రకృతికి, సార్వజనీనమైనది. నాస్తికుడు కూడా ఓరిమిలేనివాడే, కాని మహాప్రకృతి, మహా పదార్థముల పరంగా తనవైన సూక్తులను ప్రకటిస్తూ, కేవలం అవే సత్యమని ఎవరైతే వాటిని నమ్మరో లేదా ఇతరములను నమ్ముతారో వారిమీద అతడు జ్ఞానప్రకాశంలేని మూర్ఖులుగా, మూఢవిశ్వాసపు బుద్ధిహీనులుగా తన తిరస్కారాన్ని కురిపిస్తాడు. ఆ విధంగా నన్ను గురించి భావించడంవలన నేనతని మీద ఎటువంటి కోపాన్ని పెట్టుకోను; కాని నేను చెప్పేదేమంటే, ఈ వైఖరి మతవిశ్వాసానికి మాత్రమే పరిమితం కాదు.

“ఏ భక్తుడైనా నన్ను ఎటువంటి రూపంలోనైనా విశ్వాసంతో ఆరాధించ దలచుకొంటే, నేను వారి విశ్వాసాన్ని ధృఢంగా ఎటూ మరలకుండా చేస్తాను.” అతని భక్తిలోని ఆ విశ్వాసపు శక్తి, ఆరాధనల ద్వారా తన కోరికనూ, ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారతనూ, ఆ క్షణాని కతడు దేనికి యోగ్యుడో దానినీ అతడు పొందుతాడు.

CWSA 19: 287

కాని మతవిశ్వాసాలనుంచి దూరంగా స్వేచ్ఛగా ఉండి, దేవతలను లేదా గురువులను నమ్మని వారికి కూడా సహజంగానే సమానం.

CWSA 28: 432

దైవంమీద నమ్మకం సోమరితనానికి సాకుకాదు

దివ్యమహా ఆదిపత్యశక్తికి విశ్వాసం, దైవంమీద నమ్మకం, సమర్పణ, ఆత్మ సమర్పణ అనేవి అత్యవసరం, అనుల్లంఘనీయం.కాని దైవంమీద నమ్మకాన్ని సోమరితనానికీ, బలహీనతకు, నిమ్నప్రకృతి ప్రేరణలకు ఆధీనం చేసుకోవడానికీ అవశ్యం ఒక సాకుగా మాత్రం చేసుకో కూడదు. అది అవిశ్రాంతమైన ఆకాంక్షతో, దివ్యసత్యం మార్గానికి అడ్డంవచ్చే వాటినన్నింటినీ పట్టుదలతో కూడిన నిరాకరణతో తప్పక కొనసాగుతూ ఉండాలి. దైవానికి సమర్పించుకోవడాన్ని ఒక సాకు, ఒక వేషం లేక తన కోరికలకు నిమ్న గమనాలకు ఒక అవకాశంగానూ లేదా ఒకరి సొంత అహంకారానికి లేదా దివ్యత్వం యొక్క అనృత వేషధారణను ధరించిన అజ్ఞానము, అంధకారముల ఏదో ఒక మహాశక్తికి సమర్పణకు అవకాశంగానూ తప్పక మరల్చకూడదు.

CWSA 29: 87

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

విశ్వాసము — సందేహము

విశ్వాసము, సహనము ప్రధాన ఆవశ్యకతలు

అన్ని యోగాలలోను ప్రాథమిక ఆవశ్యకతలు విశ్వాసము, మరియు సహనము.

మనిషియొక్క ప్రాణిక స్వభావము ఎప్పుడూ తన శ్రమకు తగ్గ ఫలం కోసం ఆశ పడుతుంది. ఒకవేళ ఆ ఫలం లభించడం ఆలస్యమైనా, లేదా ఇంకా అది తనకి దక్కదేమో అనిపించినా, ఆ ఆదర్శంపైన, ఆ మార్గదర్శకత్వంపైన విశ్వాసం కోల్పోతాడు... మనం చీకట్లో దిక్కుతోచక తూలి తడబడినప్పుడు, చాలాకాలం బాధకు గురైనప్పుడు, లేదా మనం ఎంచుకున్న లక్ష్యాన్ని విసర్జించవలసి వచ్చినప్పుడు అన్నింటికన్న మనకి సులభమైనది, మన హృదయంలో దైవనింద చేయడం. "నేను దైవానికి నమ్మకంతో అప్పచెప్పాను. కాని పాపం, పొరపాట్లు బాధతో నేను మోసగించ బడ్డాను." అని మనం అనుకుంటాము, లేదా "కఠినమైన వాస్తవాల అనుభవాన్ని వ్యతిరేకించి, నిరుత్సాహ పరచే ఆదర్శాలపై నా మొత్తం జీవితాన్ని పణంగా పెట్టాను. సామాన్య అనుభవాన్నిచ్చే పరిధిని అంగీకరించి, గట్టి పునాది మీద నడిచే మామూలు మనుష్యుల్లా బ్రతికితే బాగుండేది" అని కూడా అనుకుంటాం. అలాంటి సందర్భాలు కొన్నిసార్లు తరచుగాను, కొన్నిసార్లు సుదీర్ఘంగాను, వుంటాయి. ఉన్నతమైన అనుభవం మరచి పోయి, హృదయం తన చేదైన అనుభవంపై ఏకాగ్రత చూపుతుంది. ఇలాంటి చీకటి ఆవరించిన సమయాలలోనే ఈ దైవికమైన శ్రమ నించి శాశ్వతంగా పతనం చెందడం, లేదా పూర్తిగా వెనుతిరిగి పోవడం సంభవిస్తుంది.

ఈ మార్గంలో స్థిరంగా, సుదీర్ఘంగా నడిచినట్లయితే అత్యంత తీవ్రమైన వత్తిడిలో కూడా హృదయంలో విశ్వాసం చెక్కు చెదరదు. ఒక వేళ అది దాగి ఉన్నా, లేక భరించలేనిదిగా కనిపించినా, ఏ మాత్రం అవకాశం దొరికినా అవిశ్వాసం తిరిగి పునరావిర్భవిస్తుంది. ఎందుకనగా ఆ సుదీర్ఘ మైన ఓటమి, అత్యంత దురదృష్టకర తొట్రుబాట్లు సంభవించినా ఈ హృదయాన్ని లేక మేధస్సును మించినదేదో ఒకటి దానిని నిలిపి వుంచుతుంది. అనుభవం గల సాధకునికి కూడా ఇలాంటి తప్పటడుగులు, అస్పష్టతలు, అతడి పురోగతికి అవరోధం కలిగిస్తాయి. ఇక కొత్త అభ్యాసకులకి అవి చాలా ప్రమాద కరం. అందువలన సాధకులు ప్రారంభంనుండి మేధస్సుకు గుడ్డిదిగా కనిపించినా, ఈ మార్గంలో అత్యంత కష్టతరమైన శ్రమను అర్థం చేసుకొని,

విశ్వాసంయొక్క ఆవశ్యకతను గ్రహించాలి. ఈ విధానం మన హేతుపరమైన తెలివికంటే వివేకవంతమైనది.

CWSA 23-24:244-45

సందేహాస్పదమైన, తిరస్కారభావము గల వైఖరి ఈ మార్గంలో అవరోధం

ఆధ్యాత్మికత అన్నది నూతన చైతన్యం. అది పరిణామం చెందాలి, పరిణామం చెందుతోంది. ప్రారంభంలో చాలా కాలంవరకు ఆ సంపూర్ణ ప్రకాశం కొద్దిమందికి మాత్రమే సమకూరుతుందనేది సహజమైన విషయం. మానవజాతి మొత్తంలో కొందరికి అది పాక్షికంగా సమకూరుతుంది. కాని ఏ అనుభవమైతే కొద్ది మందికి లభించిందో దానినే పరిణామ ప్రక్రియలోని ఒకానొక స్థాయిలో పరిపూర్ణం గావించి అందరికి అందుబాటులోకి తేవాలన్నది మా ప్రస్తుత ప్రయత్నం. ప్రకాశం, శాంతి, ఆనందాల కలబోత అయిన ఆ ఉన్నత ప్రకాశాన్ని ప్రశ్నించడం వలన, సందేహించడం వలన పొందలేము. సందేహం మనలను ముందుకు పోనివ్వదు. అసంభవం, అసంభవం అని చెప్తూ ఉంటుంది, గతంలో లేనిది భవిష్యత్తులో ఉండదని తలుస్తుంది. ఇప్పటివరకు పూర్తిగా సిద్ధించనిది భవిష్యత్తులో మరింత సంపూర్ణంగా ఎలా సిద్ధిస్తుంది? అని ప్రశ్నిస్తుంది. అందువల్ల ఓ విశ్వాసం, ఓ సంకల్పం, లేక కనీసం ఓ నిరంతర ప్రోద్బలం, ఆకాంక్ష అవసరం — ఇది తప్ప అన్యమైనదేదీ నాకు తృప్తి నివ్వదు అన్న భావాన్ని లక్ష్యాన్ని చేరేవరకు ప్రోత్సహిస్తూఉండాలి. అందు కే సందేహం, తిరస్కారం అనేవి మార్గంలో అవరోధాలుగా ఉంటాయని చెప్పడం, అవి ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలు నిరాటంకంగా వికసించే మార్గంలో అడ్డంకులుగా ఉంటాయి.

CWSA 28: 271

సాధనకు తప్పనిసరిగా కలిగే అవరోధం

యోగ మన్నది మేధోపరమైన వాదానికి, లేక వ్యాస రచనకు సంబంధించిన విషయం కాదు, ఇది మనస్సుయొక్క తర్క వితర్కాలు, లేదా వాదోపవాదాలతో యోగాన్ని గురించి నిజంగా అర్థం చేసుకోవడం లేదా దాన్ని అనుసరించడంకాదు. సందేహించే స్వభావం, "నిజాయితీ గల సందేహం," ప్రతి విషయంలోను మనస్సు సంతృప్తి చెంది నిర్ధారించాలి అనేది బాహ్యంలో చోటు చేసుకొనే మానసిక చర్యలలో

బాగానే వుంటుంది, కాని యోగం అన్నది మానసిక భూమికకు సంబంధించినది కాదు. అక్కడ స్థాపన చేయాల్సిన చైతన్యం మానసికము, తార్కికము లేదా వాదో పవాదానికి సంబంధించినది కాదు. అంతేకాక యోగం మరొక విషయాన్ని స్పష్టంగా మన ముందుంచింది. అది మేధోపరమైన, తార్కికమైన మనస్సుతో సహా మనస్సు మొత్తం నిశ్చలస్థితిని పొంది, తన నిశ్శబ్ద ప్రశాంత స్థితిలో ఆ ఉన్నత గాఢచైతన్యానికి, ఆ జ్ఞాన దృష్టికి తెరచుకొని ఉండేదాకా సాధన తన లక్ష్యాన్ని చేరలేదు. ఆ కారణం చేతనే భారతీయ ఆధ్యాత్మిక సాంప్రదాయం గురువు పట్ల నిస్సందేహ ఉన్మీలనాన్ని కోరుతుంది. ఇంక గురువుని తప్పు పట్టడం, విమర్శించడం, ఎదిరించడం దోషాలుగా ఎంచబడ్డాయి. అవి సాధనకు తప్పని అవరోధాలు.

CWSA 28: 387

సందేహాత్మక, ప్రశ్నార్థక స్వభావం

సందేహం యొక్క యదార్థ కారణాన్ని సంవాదం ద్వారా నివృత్తి చేసుకోగలిగితే, దానిని తార్కిక పద్ధతి ద్వారా తృప్తి పొంద గలిగించి, దానిని రూపు మాపగలిగితే, ఆ పద్ధతిని ఆచరించడంలో కొంత అర్థముంది. కాని సందేహమన్నది కేవలం సందేహించడం కోసమే అన్నప్పుడు అది మనసును తన ప్రత్యేక ధర్మం కోసం పనిముట్టుగా ఉపయోగిస్తుంది. అంతే కాదు, మనసు తన నిఖార్సయిన, అణచలేని సందేహాలకు నిజాయితీతో పరిష్కారం వెతుక్కుంటున్నానని భావిస్తున్నప్పుడు అది మరింత తీవ్రంగా ఉంటుంది. మానసిక స్థితులు ఎప్పుడూ విభేధిస్తాయి. అంతేకాక మనుషులు ఒకరినొకరు ఒప్పించలేక జీవితాంతం వాదించుకోగలరన్నది లోక విదితమే. మళ్ళీ మళ్లీ వచ్చే అదే సందేహాలకు సమాధానం ఇస్తూనే ఉండడం జరుగుతూనే ఉంది. దానివల్ల చాలా కాలంగా ఆశ్రమంలో సాధన కుంటుబడుతోంది. ఇది నిజానికి యోగం యొక్క లక్ష్యాన్ని భంగపరుస్తుంది, యోగంయొక్క కేంద్ర నియమానికి విరుద్ధమైనది. అంతేకాక దానివల్ల ఆధ్యాత్మికంగా కాని, మరేవిధంగా కాని లాభమన్నది లేదు. చైతన్యపెరుగుదల లేదా చైతన్య విస్తృతి వల్ల తప్ప మరేవిధంగాను ఎవరైనా వారి ప్రాథమిక సందేహాలను పోగొట్టుకో లేరు. విచారణ కోసం ప్రశ్నలు వేయడమైతే, అవికూడ తమను తాము నిరూపించుకొనుటకు చేసే వాదన కాకుండా జ్ఞాన పిపాసలో భాగమైనప్పుడు వాటికి సమాధానం ఇవ్వచ్చు.

కానీ 'సందేహాత్మక వైఖరి' ఎన్నటికీ తృప్తి చెందనిది, ఒప్పించలేనిది.
CWSA 28: 337-38

మనసు, ఆత్మ ఒక్కటి కావు

మేధోపరమైన మనస్సును ఆధ్యాత్మిక అనుభవానికి ప్రామాణికంగాను, బేరీజు వేయగల దానిగా భావించి వారిని నేను సూటిగా ఒక సామాన్య ప్రశ్న అడుగుతాను; దైవం మనసు కన్న తక్కువ స్థాయికి సంబంధించినదా లేక గొప్పస్థాయి కలదా? ఎప్పుడు విచారణలో మునిగి అంతులేని వాదోపవాదాలతో, తీరని సందేహాలతో, తలవంచని, నమ్రత లేని తర్కంతో ఉండే మానసిక చైతన్యం దివ్యచైతన్యం కంటె గొప్పదా లేక సమానమైనదా లేక తన కార్యాచరణలో తక్కువ స్థాయికి చెందినదా? అది ఉన్నతమైనదైతే, ఇక దైవాన్ని వెంటాడవలసిన కారణం లేదు. అది దానితో సరిసమానమైనదైనప్పుడు ఈ ఆధ్యాత్మిక అనుభవం యొక్క ఆవశ్యకత లేదు. కాని అది దాని కార్యాచరణలో తక్కువ స్థాయికి చెందినదైతే, అది ఆ దివ్య చైతన్యాన్ని ఏ విధంగా సవాలు చేయగలదు, ఏవిదంగా దానిని బేరీజు వేయగలదు లేదా ధర్మాసనం ముందు దైవాన్ని దోషిగా లేక సాక్షిగా నిలబెట్టగలదు, లేదా పరీక్షాధికారుల ముందు ప్రవేశార్హత కోరే అభ్యర్థిగా నిలువగలదు, లేదా సూక్ష్మదర్శిని క్రింద పరిశీలనకై కీటకంవలె ఉంచబడాలా? ప్రాణికమైన జంతువు తన ప్రాణిక సహజాతాల, సాంగత్యాల ప్రేరణల స్థాయిని నిర్దిష్టమైన ప్రామాణికాలుగా ఎంచి, వాటి ద్వారా మనిషి మనసును విశ్లేషించి, తీర్పుచెప్పి, లోతును కొలవగలదా? అది సాధ్యం కాదు, ఎందుచేతనంటే మనిషి మనసు అత్యంత శక్తివంతమైన సాధనం, విస్తృతమైన, సంక్లిష్టమైన కార్యాచరణ కలది. దానిని జంతువుయొక్క ప్రాణిక చైతన్యం అనుసరించలేదు. అదే విధంగా మానవ మనస్సు కన్న అనంత వ్యాప్తితో మరింత జటిలమై అధిక శక్తులు, ప్రకాశాలు కలిగి సామాన్య మానవ మనస్సుయొక్క అనిర్దిష్టమైన హేతువు, పరిమితమైన మానసిక మిడిమిడి జ్ఞానతోకూడిన ప్రమాణాలతో విచారణ చేయలేని దివ్యజీవనము వివరించలేదు. దాని లోతులు కొలువ లేదన్నది గ్రహించడం అంత కష్టమైనదా? అతి సాధారణమైన సత్య మేమిటంటే మనసు, ఆత్మ ఒకటే కాదని, మరియు యోగ సాధకుడు తాను శాశ్వతముగా ఆ దైవంతో సంపర్కం మరియు ఐక్యత కోరినపుడు అతడు ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంలోకి తప్పక

ప్రవేశించాలి అన్నది. (ఇందులో నేనే మాత్రం అతిమానసం గురించి ప్రస్తావించటం లేదు.) అందువల్ల అది మన మనసును తన పరిమితిని గుర్తించమని, తనను తాను స్థిమిత పరచుకుని, తన విజ్ఞాపనలను వదులుకుని, మరింత ఉన్నత ప్రకాశానికి సంపూర్ణ సమర్పణగా తెరచుకుని ఉండమని ప్రోద్బలం చేసే దైవంయొక్క వింతప్రవర్తన వలె లేదా నిరంకుశత్వంవలె కనిపించదు.

CWSA 28: 341-42

సందేహం మరియు విచక్షణ మధ్యతేడా

ఏది ఏమైనా ఒక్కవిషయంలో నేను సందేహానికి, విచక్షణకు మధ్య తేడా గమనించ గలను. సథేహం అంటే ఓ విషయానికి సంబంధించిన సత్యాన్ని కనుక్కొం దుకు ప్రశ్నించడం అయితే, అది విచక్షణలో భాగమవుతుంది గనుక, దానిని అను మతించవచ్చు. అయితే ఇప్పుడు సందేహం అంటే సామాన్యమైన అర్థం సునిశ్చి తమైన, తిరుగులేని నిరాకరణ; అది పరిశోధనతో ఆగదు, వెలుగులో పరిశీలించ ప్రయత్నించదు, విచారణ సాగించదు. కాని ఒక్కసారిగా "ఓహ్, లేదు, నేను దాన్ని సత్యంగా ఎన్నటికీ తీసుకోలేను" అని ఒక్కసారిగా నిర్ధారణకు వచ్చేస్తుంది. ఆ విధమైన సందేహం సామాన్య జీవితంలో చాలా ఉపయోగకారి కావచ్చు, స్థిరపరచ బడిన విషయాలను, ఆలోచనలను తుత్తినియలు చేయడానికి ఉపయోగ పడవచ్చు లేక కొన్ని బాహ్యంలోని వైరుధ్య విషయాలలో మన స్థానానికి తప్పక ముప్పు వాటిల్ల చేసేవిగా వుండవచ్చు. అంతే కాని మేధోపరమైన విచారణలో దాని ఉపయోగం అనుకూలమైనదని నేను అనుకోవటంలేదు. అక్కడ అది చేయగలిగింది ఏమీలేదు. నిష్పాక్షిక విచక్షణ చేసే దానికన్నా మించి ఏమీ చేయలేదు. ఆధ్యాత్మిక విషయాల్లో విచక్షణకి చాలా విశాలమైన స్థానం ఉంది, కాని నిరాకరణకు దారితీసే సందేహం సత్యమార్గాన్ని నిరోధించే "ప్రవేశం లేదు" అన్న ప్రకటన పత్రాన్ని పెట్టడమో, లేక సిద్ధాంతపరంగా "ఇంతవరకు చాలు, దీన్ని దాటి వెళ్ళరాదు" అని చెప్పడం తప్ప.

CWSA 28: 345

ఈ మార్గంలో అడ్డు వచ్చే మూడు ప్రధాన అవరోధాలు:

1. విశ్వాసం లేకపోవడం లేక అసంపూర్ణ విశ్వాసం.

2. అహంకారం - తన ఆలోచనలను అంటిపెట్టుకునే మనస్సు, స్వీయ కోరికలను ప్రధానంగా భావించి సత్య సమర్పణను అంగీకరించని ప్రాణశక్తులు, అలవాట్లను పట్టుకు వేళ్ళాడే భౌతికం.

3. చైతన్యంలో తమస్సు, లేక ప్రాథమిక నిరోధం, శ్రమతో కూడుకున్న ప్రయాసనుబట్టి మార్పుకు ఇష్టపడక పోవడం లేదా తన స్వయంశక్తిని, లేదా దైవశక్తిని విశ్వసించకపోవడం, లేదా మరో రకమైన అధోచేతనా సంబంధిత కారణం

CWSA 31: 638

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

శ్రద్ధ : యోగము

కళ్యాణ శ్రద్ధ:

సిద్ధిని సాధించాలంటే సమత గల హృదయం అవసరం. తటస్థమైన సమర్థతే గాక, సమస్త అనుభవాల వెనుక ఒక దివ్యశక్తి, శుభం కోసమే పనిచేస్తున్నదనే; భావన ప్రపంచంలోని విషాలను అమృతమయం చేయగల ఒక విశ్వాసం, వున్నదనే భావన: శత్రుత్వం వెనుక ఒక సంతసం కలిగించే ఆధ్యాత్మిక ఉద్దేశ్యం వున్నదని, బాధపడటం వెనుక ప్రేమమర్మం వున్నదని, బాధ బీజంలో దైవబలం, సంతసాల కుసుమం వున్నదనే స్పృహ కూడా శాశ్వతంగా ఉండాలి. హృదయం, ఏ మినహాయింపులు లేకుండా మొత్తం చైత్యపురుషుడు, రహస్య దివ్య ఆనందానికి బదులు పలికి తనను తాను యీ యదార్థమైన ఆది అంతస్తత్వంలోనికి మారిపోయేందుకు యీ విశ్వాసం, యీ కళ్యాణశ్రద్ధ అవసరం ఉంది. ఈ శ్రద్ధ, సంకల్పంతో పాటు పరిమితీకరించనలవిగాని విశాలత, గాఢతరప్రేమ నిండిన సమర్థత తోడు కావాలి. ఎందుకనంటే హృదయం ప్రధాన వ్యాపారం ప్రేమను పంచటం. సంపూర్ణ ఐకమత్యానికి, యేకత్వానికి మనకు విధి యిచ్చిన ఉపకరణం అది. ప్రపంచంలో యేకత్వాన్ని బుద్ధితో అర్థం

చేసుకోవడంతో చాలదు. దానిని మనం హృదయంతో, చైత్యపురుషునిలో అనుభూతి చెందాలి. దీనర్థం యేమిటంటే ఆ యేకైకునిలో ఆనందాన్ని, ప్రపంచంలోని సమస్త జీవుల ఆనందాన్ని, భగవంతునిపై ప్రేమను, సమస్త జీవుల ప్రేమను, తనలో అనుభూతి చెందడం.

CWSA 23: 24: 737

ఆధ్యాత్మిక జీవన ధర్మం:

దేన్నైనా సరే, ఒక భావాన్ని గాని, ఒక సంఘటనను గాని, నీకు దైవానికి మధ్య చోటు చేసుకొనడానికి కెందు కనుమతిస్తావు. నీవు పూర్తిగా ఆకాంక్షతో, సంతోషంతో వున్నప్పుడు దేన్ని గురించీ పట్టించుకోవద్దు. దైవం, నీ ఆకాంక్ష తప్ప మరేదీ నీకు ముఖ్యమైనది కాగూడదు. దైవాన్ని త్వరగా సంపూర్ణంగా, సమగ్రంగా పొందాలనుకుంటే అవే నీ అన్వేషణకు ప్రాణశక్తి కావాలి. నిరపేక్షమై సమస్తాన్నీ ఆవరించివేసే మరేదీ జోక్యం చేసుకొన గూడని ఆ యేకైక విషయంగా అదే అవ్వాలి.

దైవాన్ని గురించిన మానవ భావాలకు, ఆతడెలా వుండాలి, ఆతడెలా పనిచేయాలి, యెలా పనిచెయ్యగూడదు, అనే మానసిక భావాలకు విలువేముంటుంది — అవి మార్గంలో తటస్థించేవి మాత్రమే సుమా, పట్టించుకోవలసిన విషయం మాత్రం దైవమే. నీ చేతన దైవాన్ని ఆదరణతో అక్కున చేర్చుకున్నప్పుడు దైవం అంటే యేమిటో అప్పుడే తెలుసుకోగలుగుతావు, అంతకు ముందు గాదు. కృష్ణుడు. కృష్ణుడే, అంతేగాని అతడేం చేసాడు, ఏం చేయలేదు అనేది ఎవరికైనా అనవసరం. కావలసింది ఆతని దర్శనం, ఆతనిని కలుసుకోవడం, దివ్యతేజం, దివ్యసన్నిధి, దివ్యప్రేమ, మహదానందం ఇవే ముఖ్యం. కాబట్టి ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్షతోనే సదా జీవించాలి. అదే ఆధ్యాత్మిక జీవన ధర్మం.

CWSA 29:56

*

నీకు దైవంలో, దైవకృపలో సాధనా సత్యంలో, సాధనకు ఎదురయ్యే మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక యిబ్బందులపై కాలక్రమంలో సాధించబడే ఆత్మవిజయంలో, మార్గంలో, గురువులో, హెకెల్ లేక హక్సలీ, లేక బెర్ట్రాండ్ రస్సెల్ సిద్ధాంతాలలో వ్రాసిన విషయాలలోనే గాక తక్కిన వాటి అస్తిత్వంలో గూడా విశ్వాసం వుండాలి.

ఎందుకనంటే యివి సత్యంగాకపోతే, యోగానికర్థమే వుండదు.

*

దైవాన్ని పొందాలనుకుంటే

... దైవాన్ని పొందాలనుకుంటే, దైవమే స్వయంగా హృదయాన్ని పరిశుద్ధం చేసే పనిని తీసుకొని, సాధనను అభివృద్ధిచేసి, అవసరమైన అనుభవాలు కలిగిస్తుంది అని చెప్పడంలో నా వుద్దేశ్యం ఏమిటంటే, ఆ వ్యక్తిలో గనక దైవం యెడల నమ్మకం, పరిపూర్ణవిశ్వాసం, సమర్పణకు సంకల్పం వుంటే, నేను ముందు చెప్పిన విధంగా జరుగగలదని, జరుగుతుందని చెప్పడం. ఎందుకనంటే ఆ విధంగా అతనిని దైవం స్వీకరించడంలో, అతని స్వప్రయత్నాల మీద మాత్రమే ఆదార పడకుండా తనను తాను దైవహస్తాల్లో పెట్టుకోవడం అనే అర్థం అందులో యిమిడి వుంది. దైవంలోనూ, క్రమంగా పురోభివృద్ధి చెందే ఆత్మార్పణలోనూ తన దృఢవిశ్వాసాన్ని, నమ్మకాన్ని వుంచాలనే అర్థం కూడా అందులో ఇమిడి వున్నది. వాస్తవానికి అటువంటి సాధనా సూత్రాన్నే నేనూ అనుసరించాను. యోగం కేంద్రీయ అంశంగా నేను దానిని గమనించాను. రామకృష్ణ "మార్జాల కిశోర న్యాయం" అని చెప్పిన దాని అర్థం యిదేనై వుంటుందని నేననుకుంటున్నాను, కాని ఒకేసారి అందరూ దానిని అను సరించలేరు. ఆ దశకు చేరడానికి చాలా కాలం పడ్తుంది. మనస్సు, ప్రాణికాలు ప్రశాంత స్థితికి చేరినపుడు అది అత్యధికంగా పెరుగుతుంది.

CWSA 29:100,70

అవివేకమైన ఆలోచనలు మాని, దివ్యజనని వంక మాత్రమే చూడు

అయోగ్యత, నైరాశ్యతకు చెందిన ఆలోచనలలో యే సాధకుడూ, యెప్పుడూ చిక్కుకో కూడదు. అవి అసంబద్ధ ఆలోచనలు, యెందుకనంటే అతనికి విజయాన్ని అందించేవి దివ్యజనని కృప, శక్తి. ఆమె దివ్య క్రియాశక్తి పనిచేయడానికి కావలసింది ఆతని అంతరాత్మ సమ్మతమేగాని, అతని వ్యక్తిగత యోగ్యత, అర్హత యెంత మాత్రమూ గాదు.

అవివేకపు ఆలోచనలు నుండి మరలి, ఫలితం దక్కలేదనే, కోరిక నెరవేర లేదనే అసహనంతో గాక, దివ్యమాత వైపు దృఢ విశ్వాసంతో, నమ్మకంతో దృష్టి

సారించు. ఆమె పనిచేసే విధానాలు నీకు ప్రశాంతతను, అంతరాత్మిక ఉన్మీలనాన్ని, సాక్షా త్కారం పొందేందుకు తిరిగి పురోగమనం సాగించడాన్ని నీకు ప్రాప్తింప జేస్తాయి. నీవు వెదుకులాడుతున్న విశ్వాసాన్ని, ప్రేమను, నిస్పందేహంగా, తప్పకుండా నీకు కలిగేటట్లు చేస్తాయి.

CWSA 29: 34-35

ఇదిగో ఈ శ్రద్ధనే నీవు పెంపొందించుకోవలసి వుంది

ఇదిగో యీ శ్రద్ధనే అభివృద్ధి చేసుకోవలసి వుంది — అది హేతుబుద్ధికీ లౌకిక జ్ఞానానికీ అనుగుణంగా వుండే శ్రద్ధ — అదేమిటంటే దైవం గనుక వుండి వుంటే అతడు నిన్ను యీ దివ్య మార్గానికి రమ్మని — స్పష్టంగా తెలిసేటట్లు — పిలిస్తే దాని వెనుక దైవకృప తప్పక వుండి వుంటుంది. ఇబ్బందు లెన్ని వున్నా వాటిలో నుంచి పోయి తప్పక చేరుకొంటావు. ఓటమిని సూచించే అపకార శక్తుల మాట వినవద్దు, లేక అసహన ప్రాణిక వేగిరపాటుతో వినిపించే ప్రతిధ్వనులను వినవద్దు. గొప్ప కష్టా లుంటాయి, గెలుపొందడా లుండవు, లేక దైవం యిప్పటి దాకా తనను తాను నీకు చూపుకో లేదు గనుక, ఇహ నెప్పుడూ కన్పించడు అనే మాటలు నమ్మ వద్దు. ఒక గొప్ప, కష్టసాధ్యమైన గమ్యంపైన మనసు పెట్టిన ప్రతి వ్యక్తీ తీసుకొనే దృక్పథాన్నే నీవు తీసుకొని "విజయం సాధించేంతవరకు నేను ముందుకు పోతూనే వుంటాను, విజయం సాధించి తీర్తాను, యిబ్బందులు వేటినీ పట్టించుకోను." దైవంలో నమ్మకం గల వ్యక్తి దైవం వున్నాడు, ఆతడున్నాడు గనుక, నేను ఆతనిని అనుసరించడం నిష్ఫలం కాదు. ఆతనిని కనుగొనేంత వరకు, ప్రతిదానినీ దాటుకుంటూ పోతూనే వుంటాను" అని అదనంగా చెప్తాడు.

CWSA 29:94

ఆంతరిక సమర్పణకు మూలం, దృఢవిశ్వాసం, నమ్మకం

ఈ ఆంతరిక సమర్పణకు కేంద్రం లాంటిది దైవం యెడల దృఢవిశ్వాసం, నమ్మకం. "నాకు దైవమే కావాలి. మరేదీ వద్దు," అనే ధోరణి నవలంభించాలి. దానిని వదిలిపెట్టమని నిన్నడుగుతున్నానని నీ వెందు కనుకుంటున్నావో నాకు తెలియడంలేదు. అదే లేకపోతే, యోగం జరుగదు. "నన్ను నేను పూర్తిగా ఆయనకు

సమర్పించుకోవా లనుకుంటున్నాను. నా అంతరాత్మ అలా చేయాలనుకుంటున్నది గనుక, ఆయనను కలుసుకొనడం, సాక్షాత్కారింప జేసుకోవడంగాక మరొకటి జరుగదు. నన్ను ఆయన దగ్గరకు చేర్చే పనిని నాలో రహస్యంగా గాని లేక బహిరంగంగా గాని, తెరచాటునుండి గాని లేక తెలిసేటట్లుగాని చేయమని తప్ప మరేమి ఆయ నను అడుగను. చేయవలసి వున్నదాన్నంతా ఆయననుకొన్నప్పుడే, అనుకున్న విధంగానే జరుగనివ్వనీ. నాకు ఆయనలో నమ్మకముంది. ఆయన సంకల్పాన్నం గీకరిస్తాను. ఆయన వెలుగు, సన్నిధి ఆనందాల కోసం స్థిరంగా కాంక్షిస్తాను. ఆయన మీద ఆధార పడుతూ, యిబ్బందులు, ఆలస్యాలు, అన్నింటి ద్వారా ఆగకుండా సాగిపోతాను. నా మనస్సు ప్రశాంతి నొంది, ఆయన వైపు మాత్రమే మరలును గాక. ఆయన దానిని తన వెలుగుకు తెరచి పెట్టనీయనీ. నా ప్రాణికం ప్రశాంతినొంది ఆయన వైపు మాత్రమే మరలనీ, ఆయన దానిని తన సుస్థిరత్వానికి, ఆనందానికి తెరచి పెట్టేందుకు వీలుకల్పించు గాక. సర్వమూ ఆయన కోసమే, నేనూ ఆయన కోసమే. ఏం జరిగినప్పటికీ యీ ఆకాంక్షను, ఆత్మార్పణను నిలుపుకొని అది జరిగి తీరుతుందనే పరిపూర్ణ నమ్మికతో సాగిపోతుంటాను. సాధకుడు యెదుగ వలసింది యీ ధోరణిలోనికి. ఎందుకనంటే, మానసిక, ప్రాణిక, చలనాలు మధ్యలో వచ్చి పడ్తూంటాయి గనుక అది ఒక్కసారిగా జరుగదు, పరిపూర్ణంగాదు అనేది యదార్థమే. దాని మీదే సంకల్పాన్ని నిలిపి వుంచితే అస్తిత్వంలో అది పెరుగుతూ వుంటుంది. మిగిలినది మార్గదర్శకత ప్రాప్తి అయినపుడు తన మానసిక లేక ప్రాణిక చలనాలు జోక్యం చేసుకొనకుండా, దానికి విధేయమై వుండడం మీద ఆధారపడి వుంటుంది.

CWSA 29:70-71

యోగానికి అవసరమైన ప్రాథమిక విశ్వాసం

యోగంలో ప్రాథమిక విశ్వాసం అంటే అంతరాత్మలో అంతర్లీనంగా దైవం వున్నాడు, అనుసరించవలసింది దైవం ఒక్కనినే — దానితో పోల్చదగినది, జీవితంలో పొందవలసినది అదే తప్ప మరొకటి లేదు అని చెప్పగల విశ్వాసం. నీలో పెరుగుతున్న యీ విశ్వాసమే నీవు యోగం లోని కొచ్చేటట్లు చేసింది. ఆ నీ విశ్వాసం మరణించ లేదు లేక క్షీణించ లేదు నీ లేఖలలో నీవు చెప్పిన దానిని బట్టి చూస్తే అది మరింత

వత్తిడి కలిగించేదిగా, నిన్నెప్పుడూ యెడబాయనిదిగా తయా రైందని తెలుస్తోంది. మనిషిలో అది ఉన్నంత కాలం అతడు ఆధ్యాత్మిక జీవితానికై ప్రత్యేకించ బడతాడు. అతని స్వభావం అవరోధాలతో నిండివున్నా, వ్యతిరేకతలు, ఇబ్బందులతో కిక్కిరిసి పోయి వున్నా, అనేక సంవత్సరాల పాటు సంఘర్షణ కొనసాగినా ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో విజయం సాధించడానికతడు ప్రత్యేకించబడినాడని కూడా నేను చెప్పగలను.

ఇంకా నీకు నిజంగా లేని దేమిటంటే దైవమార్గ దర్శకతలో, అతని సంకల్పం నీకు తెలియడంలో, లేక ఆతనిని నీవు స్వీకరించడంలో ఒక స్థిరమైన విశ్వాసం. ఆంతరిక అనుభవ క్షేత్రం మీద వున్నప్పుడు నీ మెదడులో దేనినో సుస్థిరం చేయాలని వ్యతిరేక శక్తులు దాడులు — యోగంలో తరచుగా అలా జరుగుతాయి — మొదలౌతాయి. వాటికి అక్కడొక స్థిరమైన మానసిక స్థానం ఉండాలని అవి కోరుకుంటాయి. అలా వుంటే యే ప్రయత్నం చేసినప్పుడల్లా భౌతిక మనస్సు యేదో యిబ్బంది వస్తుందని తలపోసి ఓటమి, అశక్తత అనే భావం మీద ఆలోచిస్తూ వుండిపోతుంది. ఆ భావం మనస్సు ముందు భాగంలో వుండకపోయినా, వెనుకన్నా వుంటుంది. దానివల్ల అనుభవం ప్రాప్తించకుండా చేయవద్దని ఆశిస్తుంది. ఇదిగో యిటువంటి మానసిక రచనలను నీవు తప్పక తిరస్కరించాలి. ఎందుకనంటే, లేని అధిక ప్రాధాన్యతను కట్టబెట్టిన ప్రాణిక భంగపాటుల కన్నా అవే చాలా పెద్ద అవరోధాలు.
CWSA 29:93-94

అంతరాత్మ వెలుగుకు, దైవ పిలుపుకు విశ్వసనీయత

అంతరాత్మ వెలుగుకు, దైవపిలుపుకు, విశ్వసనీయత అని నేనన్నపుడు గతానికి సంబంధించిన దేనిని గురించీకాదు లేక నీలోని యే లోటును గురించీ కాదు. ఏ సూచనలనైనా సరే, ఏ ప్రలోభాలనైనా, ఏ ప్రేరణలనైనా వినడాన్ని నీవు తిరస్కరించాలి. సత్యం పిలుపును, పరంజ్యోతి నుండి తిరస్కరించలేని సంకేతాన్ని, వ్యతిరేకించేదాన్నంతా తిరస్కరించడం అన్నది సమస్త సంకట సమయాల్లో, దాడుల్లో సైతం వుండవలసిన గొప్ప అవసరాన్ని నేను కేవలం నొక్కి చెప్తున్నాను. అంతే. "నేను దైవం మనిషిని. నేను ఓడిపోను" అని సమస్త సంశయాస్పద, నైరాశ్య స్థితులలో చెప్పగలిగి వుండాలి. నేను అమృతత్వ పుత్రుడిని, నన్ను దైవం కోరుకొంది, కనుక నేను నాకు, ఆతనికే బద్ధుడనై వుండాలి. విజయం

తథ్యం. నేను పతనమైనా తిరిగి మళ్ళీ తప్పక పైకి లేస్తాను" అని సమస్త అపరిశుద్ధతకు, సమాధానం చెప్పగలగాలి. "ఇది మహనీయమైనది, నాలో వున్న అంతరాత్మను సంతృప్తిపరచ గలిగినది పరమ సత్యం, అదొక్కటే నేను సమస్త పరీక్షలను, సంక్షోభాలను, దివ్య మహాయానం చివరి వరకు తట్టుకొని బయటపడ్తాను" అని పెడదారి పట్టించే అల్ప ఆదర్శానికి ప్రయోజనం కలిగించే ప్రత్యుత్తర మీయ గలిగి వుండాలి. పరంజ్యోతికి దివ్య పిలుపుకు విశ్వసనీయత అని నేను అనడంలోని అర్థం యిది.

CWSA 29:99

విశ్వాసాన్ని పొందే మార్గం

విశ్వాసాన్ని తదితర సమస్తాన్నీ పొందడానికి, వాటిని కావాలని పట్టుబట్టాలి. వాటిని పొందేవరకు నిరుత్సాహాన్ని నిరాశనూ లేక వదిలి వేయాలనే భావాన్ని దరిచేరనీయగూడదు. చింతించే, ఆకాంక్షించే జీవులను యీ కష్టాల ప్రపంచం పొందటం మొదలు పెట్టినప్పటి నుండి ఈ మార్గం ద్వారానే అది ప్రతిదాన్ని పొందింది. అంటే నిరంతరం పరంజ్యోతికై ఉన్మీలనమై వుంటూ చీకటికి వెన్ను చూపాలి. నిరవధికంగా పట్టు సడలకుండా "నీ వల్ల కాదు, నీవలా చేయవద్దు. నీవు అశక్తుడివి. నీవు కలలో కన్పించే ఒక ఆటబొమ్మవు" అని అరచే గొంతులను వినకుండా, తిరస్కరించాలి. ఎందునకనంటే అవి శత్రు గొంతుకలు, అవి అతను అందుకోబోయే ఫలితాన్ని భరించలేని ఘోరమైన రొదతో అందుకోనీయకుండా చేస్తాయి. చేసి, ఆతరువాత కలిగే శూన్య ఫలితాన్ని తమ సిద్ధాంతానికి ఋజువుగా చూపిస్తాయి. కృషిలో యిబ్బంది వుంటుందనేది తెలిసిన విషయమే, కాని ఇబ్బంది అంటే అసాధ్యం అని కాదు గదా — యిబ్బంది అనబడిందే సదా సాధించబడింది. ఇబ్బందులను జయిస్తూ పోబట్టే భూమిచరిత్రలో జరిగిన విలువైన వన్నీ నెరవేర్చబడ్డాయి. ఆధ్యాత్మిక కృషిలో కూడా తప్పకుండా జరిగేదిదే.

CWSA 29:100

దృఢమైన విశ్వాసాన్ని నిలబెట్టుకోవాలి

ఏ విధమైన నిరాశనూ దగ్గరకు రానీయవద్దు. అలాగే దైవకృపయందు

అపనమ్మకాన్ని కలుగనీయ వద్దు. నీకు బయట యెటువంటి యిబ్బందులు ఎదురైనా నీలో యెటువంటి బలహీనతలున్నా, నీ విశ్వాసం మీద, నీ ఆకాంక్ష మీద నీకు పట్టు వుంటే, రహస్య దివ్యశక్తి నిన్ను అన్నింటినుండీ సురక్షితంగా కొనిపోయి తిరిగి యిక్కడికి చేరుస్తుంది. వ్యతిరేకత, యిబ్బందులు నిన్ను అణగద్రొక్కినా, నీవు తడబడినా, నీకు దారి మూసుకుపోయినట్లు కన్పించినా, నీ ఆకాంక్షపై పట్టును వదలవద్దు. కొంతకాలం పాటు విశ్వాసంపై మబ్బు క్రమ్మినా, మనస్సు హృదయాల్లో యెల్లప్పుడూ మా వైపు తిరిగివుంటే ఆ మబ్బు తొలగిపోతుంది.

CWSA 29:101

కష్టకాలంలో దైవరక్షణకై, ఆ రక్షణకై పిలుపుపై విశ్వాసముండాలి. దైవం సంకల్పించిన దేదో అదే ఉత్తమ మైనదనే విశ్వాసం యెల్ల కాలాల్లోనూ ఉత్తమోత్తమ మైనది.

CWSA 29:101

ఈ యోగానికంతటికీ గల సూత్రం

దైవ ప్రభావానికి తెరచుకొని వుడడం అనేది ఈ యోగాని కంతటికీ వర్తించే సూత్రం. అది నీ పైననే వుంది. దాని ఎరుక ఒకసారి నీకు కలిగితే, అప్పుడు దానిని నీ లోనికి ఆవాహన చేయాలి. అది మనస్సు, దేహాల లోనికి దివ్యశాంతి, దివ్యవెలుగుగా, పనిచేసే దివ్యక్రియాశక్తిగా సారాంశమైన లేక నిరాకారమైన దైవ సాన్నిధ్యంగా, మహదానందంగా అవతరిస్తుంది. ఈ యెరుక కలగడానికి ముందు అతనికీ విశ్వాసం ఉండాలి, తాను ఉన్మీలనం కావాలని ఆకాంక్షించాలి. ఆకాంక్ష, పిలుపు, ప్రార్థన ఒకే విషయం యొక్క భిన్నరూపాలు, అన్నీ ప్రభావం చూపేవే. నీకేం లభిస్తుందో లేక నీకేది అత్యంత తేలికో దాన్ని తీసుకో. మరో మార్గం యేకాగ్రత. నీ చేతనను నీ హృదయంలో (కొంతమంది దానిని శిరస్సులోనూ, శిరస్సుపైనా) కేంద్రీకరించి దివ్యజననిని ధ్యానిస్తూ, ఆమె నచటికి రమ్మని పిలవాలి. అతడు ఏదో ఒకటైనా చేయువచ్చు, లేదా రెంటిని భిన్న సమయాల్లో చేయవచ్చు. ఆ క్షణంలో నీకేది సహజంగా వస్తుందో లేక చేయాలనిపిస్తుందో దాన్ని చెయ్యి. ప్రత్యేకించి ప్రారంభంలో అత్యంత గొప్ప ఆవశ్యకత ఏమిటంటే మనస్సును ప్రశాంత పరచడం. సాధనకు సంబంధంలేని ఆలోచనలు, చలనాలను ధ్యాన సమయంలో తిరస్కరించడం. ప్రశాంత

మనస్సులో అనుభవం పొందటానికి తగిన పురోగమనాత్మక సన్నద్ధత వుంటుంది. అంతా ఒక్కసారిగా జరుగనంత మాత్రాన నీవు అసహనం చెందవద్దు. మొత్తం ప్రశాంతతను మనస్సులోనికి తీసుకు రావాలంటే సమయం పడ్తుంది. నీ చేతన సంసిద్ధమయ్యే దాకా నీవలా చేస్తూనే వుండాలి.

CWSA 29:106

వ్యక్తి ఉన్ముఖత మీదే అంతా ఆధారపడివుంటుంది

హృదయంలో యేకాగ్రత వహించి, దివ్యజనని సన్నిధిని, శక్తిని తన అస్తిత్వాన్ని స్వీకరించమని, ఆమె క్రియాశక్తి క్రియలచేత తన చేతనను రూపాంతరీకరించాలని పిలువడం కంటే యీ యోగంలో మరో విధానమంటూ లేదు. శిరస్సులో లేదా కను బొమలమధ్య కూడా కేంద్రీకరించవచ్చు, కాని చాలామంది కిది చాలా కష్టంతో కూడిన ఉన్మీలనం అవుతుంది. మనస్సు నిశ్చల నీరవ మైనప్పుడు, యేకాగ్రత బలీయమైనప్పుడు, ఆకాంక్ష తీవ్రతరమైనప్పుడు అనుభవం ఆరంభమౌతుంది. విశ్వాసం యెంత యెక్కువైతే ఫలితం అంత త్వరగా వచ్చే అవకాశం వుంటుంది. మిగతా దానికి అతడు తన స్వప్రయత్నాల మీదే ఆధారపడకుండా దైవంతో సంపర్కాన్ని నెలకొల్పుకోవడంలో దివ్యజనని శక్తిని, సాన్నిధ్యాన్ని స్వీకరించడంలో సఫలీకృతుడవ్వాలి.

CWSA 29:107

విశ్వాసం, అపకార శక్తులు

నిమ్నప్రకృతి యెంతగా తెలెత్తినా, లేక అపకార శక్తులు దాడి చేసినా, నీకు జయం లభిస్తుంది, రూపాంతరీకరణ ప్రాప్తిస్తుంది — నీవు విశ్వాసం నిలుపుకుంటే.

*

పరంజ్యోతి విజయం మీద విశ్వాసం వుంచి, విశ్వపదార్థ, మానవ వ్యక్తిత్వ రూపాంతరీకరణ కుండే నిరోధాలను ఒక ప్రశాంత సమతతో యెదుర్కోవాలి.

*

ఎంత అంధకారం వున్నప్పటికీ — ఈ ప్రపంచం, మానవ భౌతిక స్వభావం పూర్తిగా అంధకారంతోనే నిండి వుంది — కాలక్రమంలో ఒక యథార్థ పరంజ్యోతి కిరణం, పదింతల అంధకారానికి వ్యతిరేకంగా నిలబడ గలుగుతుంది. దాన్ని నమ్మి, దానికే సదా అంటిపెట్టుకొని వుండు.

CWSA 29:101-102

గురువు యందు విశ్వాసం

ఆధ్యాత్మిక మార్గదర్శి నుండి పూర్తి ప్రయోజనం పొందాలాంటే శిష్యునికి మూడు షరతు లున్నాయి:

మొదటిది: తనను యే విరుద్ధమైన లేక రెండో ప్రభావానికి లోను చేసుకోకుండా ఆయనకు మాత్రమే, పూర్తిగా ఆయనకు మాత్రమే విధేయుడై వుండాలి.

రెండోది: గురువు యిచ్చిన సూచనలను తప్పకుండా అంగీకరించి, స్థిరంగా, పూర్ణ విశ్వాసంతో, పట్టుదలతో తన అత్యుత్తమ ఆధ్యాత్మిక సామర్థ్యానికి వీలైనంతగా, వాటిని ఆచరించాలి.

మూడోది: అతడు తనను తాను గురువుకు తెరుచుకొని, గురువు శిష్యుని మనస్సుకు బోధించేదాని కంటె అధికంగా స్వీకరించాలి. అంటే అతడు ఆధ్యాత్మికంగా యేమిటో, అవైన ఆతని ఆధ్యాత్మిక చేతన, జ్ఞానం, వెలుగు, శక్తిని తన లోనికి స్వీకరించడం ద్వారా, తన చేతన స్వభావం, తన స్వకీయ దివ్య సంభావ్యత లోనికి యెదగడానికి తనకు సహాయపడే ఆతని దివ్యత్వాన్ని స్వీకరించడం అన్నమాట.

*

సాధకునికి గురువు యేం చేయగలడనేది, యే విధమైన సాధనా పద్ధతి మీదగాని, నియమంపై గాని, గాక సాధకుని స్వీకరించే శక్తి మీద ఆధారపడి వుంటుంది. చేతనకు సంబంధించిన కొన్ని మనోవైజ్ఞానికి స్థితులకు స్వీకరించే శక్తిని పెంచుకొనే ధోరణి వుంది. ఉదా: గురువు యెడల వినమ్రత, భక్తి, విధేయత, దృఢనమ్మకం, అతని ప్రభావాన్ని స్వీకరించే సహనశీలత. వీటికి వ్యతిరేక విషయాలు స్వేచ్ఛ, విమర్శనాత్మక వైఖరి, ప్రశ్నించడం, అతనిని మరోదారి పట్టించి గురువుకు, పరోక్షంగా లేక, తెర వెనుక నుండి సహాయం చేయవలసిన అవసరాన్ని కలుగజేస్తాయి. కాని ప్రధాన విషయ మేమిటంటే, స్వీకరించాలనే సంకల్పం, సరైన ధోరణి సహాయంతో లభించే లేక తనను తాను వృద్ధి చేసుకొనే ఒక విధమైన అంతరాత్మిక ఉన్ముఖత. అది గనుక ఉన్నట్లైతే గురువు నుండి లాక్కోవలసిందేమీ వుండదు, కేవలం ప్రశాంతంగా స్వీకరించడమే వుంటుంది.

CWSA 29:190-91

అంతరాత్మ వెలుగు బాట

అంతరాత్మికమైనది సదా లేక మామూలుగా ముందుంటే, లేక సహజమైన విశ్వాసం, సమర్పణోత్సాహం వుంటే, లేక అలవాటుగానే అతని మోము సూర్యుని వైపు తిరిగి వుంటే లేక అంతరాత్మికం వైపు తిరిగి వుంటే (ఉదా: తన ఆధ్యాత్మికత భవితవ్యం యెడల విశ్వాసం) లేక అంతరాత్మికం వైపు తిరగడాన్నతడు సాధించుకొని వుంటే, వాళ్లు మాత్రమే వెలుగుబాటను అనుసరించగలరు. అంటే ఆ వెలుగుబాటలో నడిచే మనిషికి యిబ్బంది లుండవని గాదు, అతని క్ష్కడా అనేకం వుండవచ్చు, కాని వాటి నతడు ఆనందంతో "అంతా రోజు వారీ పనిలో భాగంగానే చూస్తాడు. అతడి మీద ఘోరంగా దెబ్బలు పడినా, అదొక తమాషా పద్ధతి, దైవం నిజంగానే తమాషా వైఖరిలో వున్నాడు, అతడు పనిచేసే విధానం అదే అయితే, అది సరైనదే అయి వుంటుంది, నేనే తమాషా వ్యక్తినై వుండవచ్చు, నన్ను సరైనవానిగా చేయడాని కదొక్కటే ఉపాయమై వుంటుందనుకొంటున్నాను" అని చెప్పగలవాడవుతాడు. కాని ప్రతి వ్యక్తీ అలా వుండలేడు. అది కష్టతరం అందువలన సరైన ధోరణిలో వుంచగల సమర్పణపై మేమూ పట్టుబట్టడం లేదు. కొంచెంతో మొదలు పెట్టి క్రమంగా తర్వాత పెరుగుతున్నా మేం సంతృప్తి చెందుతాం.

CWSA 31:618

దైవం పనిచేసే పద్ధతి

"ఈ మార్గంలో కావలసినవి విశ్వాసం, సమర్పణ, ధైర్యం. అహంతో బద్ధుడైన వ్యక్తికి యివి వుండడం అంత తేలిక గాదు. అహంకారిక మనస్సు కోరుకొనే లేక అనుమతించే విధానం కాదు, దైవం పనిచేసే విధానం.ఎందుకనంటే అది సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలంటే తప్పిదాన్ని, ఆనందాన్ని పొందడానికి బాధను, పరిపూర్ణతను చేరడానికి అపరిపూర్ణతను ఉపయోగిస్తుంది. తానెక్కడికి నడుపబడుతోందో అహం గమనించ లేదు. తనను నడిపే నాయకత్వంపై తిరుగుబాటు చేస్తుంది, నమ్మకం కోల్పోతుంది, ధైర్యం కోల్పోతుంది. ఈ భంగపాట్లను మనం పట్టించుకోవలసిన పని లేదు. ఎందుకనంటే లోపలి దివ్య మార్గదర్శకుడు మన తిరుగుబాటుకు నొచ్చుకోడు, మన విశ్వాసలేమితో అతను నిరాశ చెందడు, లేదా మన బలహీనత చూచి

మనల్ని యేవగించుకోడు. ఆతనికి, మాతృదేవత కుండే నిండైన ప్రేమ వుంది, గురువు కుండే అనంత సహనం వుంది. కాని ఆయన మార్గదర్శకత నుండి మనం మన సమ్మతి నుపసంహరించుకొనడం ద్వారా, మనం చేతనను యెట్టి సందర్భం లోనూ, సంభవించదగిన దాన్ని గాకుండా, సంభవించిన దాన్ని మొత్తంగా కాకపో యినా, దాని ప్రయోజనాన్ని కొంత కోల్పోతాం. తన ఆత్మను తెలుసుకోవడానికి సన్నద్ధం గావడంలో, అతడు తన నిమ్నప్రకృతి నుండి ఉన్నత ఆత్మను వివేచించ లేకపోయి నందువల్ల సమ్మతి నుపసంహరించుకొంటాం. ప్రపంచంలో లాగానే మనలో కూడా, ఆయన పనిచేసే విధానాల వల్ల భగవంతుని చూడలేం. ముఖ్యంగా ఆతడు మనలో మన ప్రకృతి ద్వారానే పని చేస్తాడు గాని, సంశయాస్పద మహిమల పరంపర ద్వారా కాదు. తనకు విశ్వాసం కలగడానికి మనిషి కావాలంటాడు, తాను చూడగలగడానికి కళ్ళు మిరుమిట్లు గొల్పే కాంతి కన్పించాలంటాడు. ఈ అసహనం, ఈ అజ్ఞానం, ఒక పెద్ద ప్రమాదంగా, పెను విపత్తుగా మారవచ్చు. దైవ నాయకత్వానికి వ్యతిరేకంగా మనం చేసే తిరుగుబాటు వలన మన ప్రేరణలకు, కోరికలకు సంతృప్తి కలిగించే మరో విధ్వంసకర క్రియాశక్తిని ఆవాహన చేసి మనల్ని నడిపించమని దాని నడుగుతాం, దానికో దేవుని పేరుపెడ్తాం.

CWSA 23-24:64

సర్వకాల సర్వావస్థలలోనూ దైవం మన చేయిపట్టుకొనే వుంటాడు

వేద ఋషులు సైతం, తరచుగా "వెలుగునుండి సుదీర్ఘ బహిష్కరణలు" అని వాపోయిన అజ్ఞాన పరీక్షలను అనుసరించే వారు చాలానే వుండవచ్చు. ఇవి చాలా దట్టంగా కూడా వుండవచ్చు. అంతరాత్మ పై పరచుకొన్న చీకటి రాత్రి అంత నల్లగా వుండవచ్చు. విశ్వాసం మనల్ని పూర్తిగా విడచి వెళ్ళిపోయినట్లు అన్పించవచ్చు. కాని అ సందర్భాలన్నింటిలో లోపలి ఆత్మ శక్తి, కనుపించకుండా దాన్ని పట్టును నిలిపే వుంచుతోంది. అంతరాత్మ ఒక నూతన బలంతో గ్రహణం మాత్రమే పట్టివున్న ఆరిపోని తన ఆత్మ విశ్వాసాన్ని తిరిగి పొందుతుంది. ఎందుకనంటే ఆంతరిక అంతరాత్మ తెలుసుకొని తీర్మానించుకొన్నందున అది ఆరిపోదు. అన్నింటినుండీ దైవం మన హస్తాన్ని పట్టుకొని నడుపుతాడు, అతను మన చేతిని వదిలివేసినట్లు కన్పించినా మనల్ని తిరిగి ఉన్నతంగా ఉద్ధరించడానికే అలా చేస్తాడు.

రక్షించడానికి ఆతడు తిరిగి రావడం అనేది తరచుగా మనకు అనుభవ మౌతూనే వుంటుంది. తత్ఫలితంగా సంశయాల తిరస్కారాలు, కాలక్రమంలో అసాధ్యాలౌ తాయి. ఒకసారి సమతా పునాది స్థిరంగా యేర్పడి నపుడు ఇంకా అధికంగా దివ్య జ్ఞానభాస్కరుడు తేజరిల్లినపుడు సంశయం చనిపోతుంది. ఎందుకనంటే దాని మను గడకు కారణం ప్రయోజనం అంతమయ్యాయి....

అదే సమయంలో మనం అపరిపూర్ణత, అజ్ఞానాలనుండి వెలుగు, పరిపూర్ణతల వైపు నడుస్తూన్నామనే విషయాన్ని యెల్లపుడూ గుర్తుంచుకోవాలి. మన కృషి రూపాలు, మన సాక్షాత్కార దశల పరంపరపై మన కెటువంటి మమకారం లేకుండా మనం స్వేచ్ఛ కలిగి వుండాలి. మనలో నుండి వెలికి దీసి అవతల పారవేయడానికి బలంగా తలపైకెత్తేది వుండటం మాత్రమేగాక అజ్ఞాన నిమ్నప్రకృతి శక్తులకు వాటిని తొలగించి, వాటి స్థాన మాక్రమించే ఉన్నత శక్తులకు మధ్య పోరుకూడా వుంది. కాని అనుభవాలు, ఆలోచన, అనుభూతి స్థితులు, సహాయపడే సాక్షాత్కార రూపాలను మార్గంమీద అంగీకరించాలి. అవి తాత్కాలికంగా ఆధ్యాత్మిక చివరి దశలుగా కన్పిం చేవి, తదుపరి మార్పుకు సంబంధించిన అడుగులుగా తెలుస్తాయి. వీటిని అధిగమించి పోతే, వాటికి ఆధారమైన తాత్కాలిక విశ్వాసం, మరింత మహనీయమైన వాటికి చోటిస్తూ, లేక మరింత సంపూర్ణమైన సాక్షాత్కారాలకు అనుభవాలకు చోటిస్తూ, వాటి కనుకూలంగా ఉపసంహరించుకొంటుంది. ఈ మహనీయ విషయాలు, సమగ్ర సాక్షాత్కారాలు వాటి స్థానాన్ని ఆక్రమిస్తాయి. లేక సంపూర్ణం గావించే ఒక రూపాం తరీకరణ లోనికి వాటిని తీసుకోవడం జరుగుతుంది.

CWSA 23-24:775-76

దైవజ్ఞానంలో దృఢ నమ్మకం వుండాలి.

నేను బలాన్ని మరియు దైవకృపను గురించి చెప్పిన దాన్లో అర్థం కానిదంటూ ఏమీ లేదు. ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారం జరగడంలో బలానికి విలువ వుంది, కాని ఆ సాక్షాత్కారం బలంవల్ల మాత్రమే జరుగుతుందని, యితర, మరే ఆలంబనాల వల్ల కాదని చెప్పడం శ్రుతి మించిన అతిశయోక్తి అవుతుంది. దైవకృప అన్నది క్రొత్తగా కనుగొన్నది కాదు. ఆధ్యాత్మిక అనుభవపు ఒక వాస్తవికత అది. బలవంతులచే, పండితులచే, యెందుకూ పనికిరాని వాళ్ళుగా పరిగణించబడిన వాళ్ళుకూడా

దైవకృప వల్ల ఉద్ధరించ బడ్డారు. నిరక్షరాస్యులు, మానసికశక్తి లేక శిక్షణలేనివాళ్ళు, శీలానికి సంబంధించిన "బలం" లేక సంకల్పం లేనివాళ్ళయినప్పటికీ ఆకాంక్షించారు. ఆకస్మికంగా లేక వేగంగా ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారం పొందే స్థితికి ఎదిగారు. ఎందుకనంటే వాళ్ళకు విశ్వాసం వుంది, లేక చిత్తశుద్ధి వుంది. ఆధ్యాత్మిక చరిత్రలో వాస్తవాలైన, యీ వాస్తవాలను, సాధారణ ఆధ్యాత్మిక అనుభవ వాస్తవాలను అవి కేవలం ఊహాజనితాలని చర్చించి, వాదించి, యెందుకని తిరస్కరించబడ్డాయో, నాకు తెలియదు. బలం ఆధ్యాత్మికమైనదైనట్లయితే ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారానికి ఒక శక్తి అది, అంతకంటే గొప్ప శక్తి చిత్తశుద్ధి, అన్నింటికంటే మహాగొప్ప శక్తి దైవకృప. ఒక మనిషి చిత్తశుద్ధి గలవాడైతే యెంతో ఆలస్యంగానైనా, ముంచెత్తి వేసే కష్టాలనైనా అతడు దాటి పోతాడు అని నేను పదేపదే చెప్పాను. దైవకృపను గురించి తిరిగి తిరిగి చెప్తూనే వున్నాను. గీతలో ఉన్న యీ చరణాన్ని నేను అనేకసార్లు ఉటంకించాను.

"అహం త్వా సర్వ పాపేభ్యో మోక్ష యిష్యామి మాశుచః"

సమస్త పాపాలనుండి విడిపించి నీకు నేను మోక్షం యిస్తాను. విచారించకు.

CWSA 29-172

అనువాదం కె. వి. రావు

యోగంబాట చాలా పొడవైనది. ఎంతో నిరోధానికి వ్యతిరేకంగా నేల మీది ప్రతి అంగుళాన్ని జయించుకొంటూ పోవాలి. సమస్త కష్టాల నుండి, ఆలస్యాల నుండి, అపజయాలుగా కన్పించే వాటి నుండి సాగిపోవడానికి స్థిరంగా వుండే విశ్వాసంతో నిండిన సహనం, ఒకే దృష్టి గల పట్టుదలకంటే సాధకునికి అధికంగా అవసరమైన మరో లక్షణం యేదీ లేదు.

CWSA 29:110

స్వేచ్ఛానువాదం: కె.వి.రావు